

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μένη αυθεντική βιογραφία του γενναίου Έλληνας πρίγκιπας]

ΗΝ ίδια εποχή ο Μουρούζης θυγίκε μία μέρα άπάνω στο άγαπημένο του άλογο να κάμη ένα περίπατο ως την 'Ακρόπολι. Ήταν ένα άνοιξιάντικο άπόγευμα. Άνέθηκε λοιπόν στο άλογο και άρχισε να τρέχη με μεγάλη ταχύτητα στη λεωφόρο Πανεπιστημίου, που ήταν τότε ένας δρόμος άπόκεντρος και σχεδόν έρημος... "Έπειτα έπροχώρησε στη λεωφόρο 'Αμαλίας και έφθασε στού Μακρυγιάννη. Μά ' όταν έβρέθηκεν έφιππος στην άρχη της λεωφόρου της 'Ακροπόλεως, έλάττωσε την ταχύτητα του άλόγου του. 'Επήγαινε σιγά-σιγά για να μπορεί να θαμαζή άνετα τό λόφο της 'Ακροπόλεως και τά γύρω το-πεία.

—Δέν υπάρχει τίποτε άλλο ωραιότερο, έλεγε μόνος του, παρά να έρχεται κανένας τέτοια ώρα σ' αυτά τά μέρη... Αυτό είναι τό ωραιότερο θέαμα που μπορεί να ιδθί ένας περιπατητής.

"Έφθασε σέ λίγο μπροστά στην είσοδο της 'Ακροπόλεως, μα αντί να κατεβή άπό τό άλογο, έσκυψε λίγο και έμπήκε έφιππος στην σκάλα τών Προτυλαίων. "Έπειτα, πάντα έφιππος, ανέθηκε τις παλιές σκάλες, τις τόσο επικίνδυνες, έρπασε στα Προτυλάια, τά πέρασε και έτασσε έφιππος στον Παρθενώνα! 'Επροχώρησε προς τό 'Ερεχθειό κ' έθαύμασε τις Καρυατίδες και κατόπιν έρριξε τη ματιά του προς τόν όριζόντα, που εξαπλωνόταν κάτω ως τη θάλασσα του Σαρανικού...

—"Ω, ειπε, δέν ξαναειδα στή ζωή μου ωραιότερο θέαμα άπό αυτό!

Γεμάτος δέ θαυμασμό κ' ευχαρίστηση, έφυγε σέ λίγο άπό την 'Ακρόπολι. Και πάλι όμως κατέθηκε τις σκάλες έφιππος και με μεγάλη ταχύτητα.

'Ο θυρωρός της 'Ακροπόλεως, βλέποντας αυτά τά άνεθοκατεδάματα στην επικίνδυνη σκάλα, έσταυροκοπέτο κ' έλεγε φοβισμένος:

—Τρέω μήπως συμψη καμιά ώρα κανένα μεγάλο κακό! Θα γκρεμοτασιστή και θα γίνη κομμάτια κ' αυτός και τό άλογο του!... 'Ο Θεός να φυλάξη!...

'Ο Μουρούζης κατάλαθε τόν φόβο του φύλακος. Πέρασε λοιπόν άπό μπροστά του γοργά και μάλιστα τούδωσε και μία με τό καμπούκι του.

—"Ε, γέρο! τού ειπε. Κύτταζε μπροστά σου, μη σέ πατήσω κ' έπειτα έ-χουμε φασαρίες!...

Και ξεκαρδίστηκε στα γέλια με τό φόβο του θυρωρού.

Αυτή την ήμέρα ο Μουρούζης είχε πολύ καλή θέαση. "Ήθελε να χαρή άπόλυτα τις όμορφίες της 'Αττικής φύσεως. 'Εκτύταζε την δούα, τά γύρω τοπεία, τό θέαμα που εξαπλωνέτο έμπρος του. Και όλο έλεγε και ξανάλεγε:

—Δέν ξαναειδα στή ζωή μου ωραιότερο θέαμα!

Σέ μία στροφή όμως του δρόμου της 'Ακροπόλεως, πίσω άπό κάτι πυκνά πεύκα, ο Μουρούζης ειδη κάτι κόκκινο, που κινείτο.

—Τί νάναι; ψιθύρισε. "Ανθρωπος είναι αυτός που κινείται εκεί πέρα;

'Επλησίασε λοιπόν, έφιππος πάντα, με περιέργεια για να ιδθί καλύτερα. Και τί ειδη τότε; 'Εκει πίσω άπό τά πεύκα ήταν ένα παράενο, άρκετά κομικό ζευγάρι. "Ένας ψηλός και κοκκαλιάρης εζώνων, με κόκκινο φέσι, κρατούσαν άγκαλιέ μία κονητή και χοντρή δούλα και έχαριεντίετο μαζί της. 'Ο παράενο αυτό έρωτικό ειδύλλιο έκαμε τόν Μουρούζη να θάλλη τά γέλια! Μά ήταν αληθινά κομικό τό θέαμα...

Κ' ο Μουρούζης έπλησίασε, όσο μπορούσε, για να ιδθί καλύτερα. Και ειδη τότε και τό πιο κομικό. 'Ο ψηλός και ξεραγκιανός εζώνων, έσκυβεν ως κάτω για να φιλήση στο πρόσωπο την κοντόχονδρη δούλα! 'Ο Μουρούζης δέν έκρατήθη πειά κ' έθαλε μία φωνή:

ΙΒ'.

—Μπράβο σας, ρέ!

Κ' έπειτα έπρόσθεσε χαρούμενος:

—Τό θέαμα της 'Ακροπόλεως βρήκε και τό ταίρι του... 'Όχι! 'Ετούτο είναι άνωτερο θέαμα! Τό ωραιότερο θέαμα είναι αυτό τό ζευγάρι!...

"Από αυτό τό θράδυ πειά, ο Μουρούζης, όταν τού μιλούσαν για τό θέαμα της 'Ακροπόλεως, έθαζε τά γέλια και ξεφούσε:

—Τό ωραιότερο θέαμα της 'Ακροπόλεως, είναι αυτό που ειδα έγώ.

—Ποιό;

—"Η χοντρή δούλα και ο ψηλός εζώνων!

Σχετικά με την ίππευτική τέχνη μά και με τόν χαρακτήρα του πρίγκιπος Μουρούζη, διηγούνται και τό άκόλουθο ανέκδοτο, που άναφέρεται στην ίδια περίπου εποχή της ζωής του.

"Ένα μεσημέρι θυγίκεν άπό τό σπίτι του, ανέθηκε στο άγαπημένο του άλογο και έτράβηξε για να κάμη έναν περίπατο προς τό Μακρυγιάννη. Καθώς όμως περιούσε κοντά στην πύλη του 'Αδριανού, ειδη ένα μανάθη, που όδηγούσε τό γαϊδαρό του φορτωμένο με κοφίνα γεμάτα λαχανικά και φρούτα. Μόλι ειδη αυτό τό θέαμα, ο Μουρούζης συλλογίστηκε να κάμη ένα γυμνάσιο: να θάλλη τόν μανάθη να καθήση έπάνω άπό τα κοφίνα, καθώς ήταν φορτωμένος ο γαϊδαρός και κατόπιν να πηδήση με τό άλόγο του έπάνω άπό τό γαϊδαρό και άπό τόν μανάθη!...

Έπε αμέσως στο μανάθη τόν σκοπό του και μάλιστα τού έζήτησε να μη μείνη ο γαϊδαρός έντελώς άκίνητος, αλλά ν' άνεβή ο μανάθη πάνω σ' αυτόν και να προχωρούη ήσυχα.

"Ο μανάθης, που ήταν ο γνωστός τύπος Νώτας Τσιμπλάκας, δέν έγνώριζε τόν Μουρούζη και άντιστάθηκε.

—Καπετάνιο μου, ειπε, τί ζητάς τώρα; Δέν έχω ερομολογήη ακόμα... Πώς θέλεις να πάω άεγανόρατος στον άλλο κόσμο;

—Γιά θάνατο, έρε φοβιτάραρη, είναι αυτό που σου λέω; τού ειπεν ο Μουρούζης. Δέν ντρέπεσαι τουλάχιστον τά νείατα σου;

—Πώς τόπος, καπετάνιο; ειπεν ο μανάθης κ' έστριψε τό μουστάκι του παλληκαρίστικα.

"Άρχισε να πειράζεται στο φιλότιμό του.

—Έιπα και ξανάλεό, ειπε τότε ο Μουρούζης, πώς εισαι φοβιτάραρης. Σου τό λέω έγώ, ο Μουρούζης!

"Όταν ο μανάθης άκουσε τόνουα του Μουρούζη, άλλαξε τέλει άστυ.

Δέν ήθελε να ραπή καθόλου δειλός έμπρός στον παλιόνοστο παλληκαρά και ειπε ζηρωτά:

—Γιατί, δηλαδή, πρίγκηπά μου, δέν μου τό ειπες από μιάς άρχής πώς εισαι τού λόγου σου; "Αν μου τόλεγες έξ άρχής, θάκατα άμέσως, ότι μου λέει η παλληκαριά μου... Καταλαθαίνεις, κύρ-Πιάρω;

Μόλις τ' άκουσαν αυτά ο Μουρούζης έγέλασε.

"Ο Τσιμπλάκας, που έκανε λίγο τόν κουτσασάκη, ανέθηκε άμέσως πάνω στο γαϊδαρό του.

Και ενώ προχωρούσε καθισμένος άπάνω στο φορτωμένο ζώο, ο Μουρούζης έπήδησε με τό άλογο του πάνω κ' άπό τούς δύο και κατόπιν έξακολούθησε τό δρόμο του κατά τό Μακρυγιάννη...

—Βρε την έπαθα! φώναζε τότε ο μανάθης. Μ' έφερε στο φιλότιμο ο πρίγκηπας και μδύ την έστιασε! "Αν με πήρε κανένα μάτι, θα γίνω ρεζίλι και μάλιστα θερεσε... Δέν έσυλλογίστηκε σά φίλος ο κύρ-Πιάρωγης να μου δώση μία μικρή άποζημίωση, αυτό που έχει τόσα!... Την έπαθα!...

Και όμως ο Μουρούζης δέν έγέλασε τόν μανάθη με τό κουτσασάκικο φιλότιμο. Τού πήρε τά χαρακτηριστικά και κατάφερε να μάθη τό νουοια και την διεύθυνση του άπό την άστυνομία. "Ετσι την άλλη μέρα τόν έκάλεσε στο σπίτι του.

—Τί με θέλεις, πρίγκηπά μου; ρώτησεν ο μανάθης, ο Τσιμπλάκας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΛΛΑΓΕΣ

I

Στους κήπους μέσα που ψυχή θά πληνθήσῃ (άπόψε, της έγνοιας, του καύσου, της συλλογής, τά λούλουβα τά πιά άκρίθα ξεχώρισε και κόψε όδρα να τά προφέρῃς της αγής.

Κ' άν να ματώσῃ, ο ψυχή, σου πρέπει όμως τό έρεσι, όσο άλλος κανείς, πώς τ' άνθια που μοσκοβολούν μ' άγκάδια (είνε πλεγμένα, και πώς χαρά εις ο πόνο που ποιεί...

II

"Ετσι λοιπόν χωρισκοί τά πάντα ταξιδιάρτες, "Ετσι περνούν γοργά, σαν ένα χέρι άνιλο, χαρές στερεές και πρῶ-μαζύ να κυνηγᾶ. (τεσ.

Κάμποι, βουνά και ποταμοί και δέντρα το σά μέσα σέ βυθό, (ίδιο πάνε μα ού σφυρίζῃ ή ψηλαπῃ, έμῃ άποκαιρείται, που φεύγῃ πρῶν σταθῶ...

ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

